

RÍMSKO - KATOLÍCKA FARNOSŤ VŠETKÝCH SVÄTÝCH VEĽKÉ ZÁLUŽIE		
R. Cantalamessa: <i>Život pod vládou Kristovou</i>	Jednota s Bohom	3/2000
<i>Súčasť seriálu</i>	<i>Tematický okruh</i>	<i>Poradové číslo</i>
NIČ NÁS NEODLÚČI...		október 2000

Vráťme sa ešte raz k tomu, čo sme spoločne prežívali na minulých dvoch stretnutiach:

- Boh ma miluje;
- Boh sa mi úplne a nenávratne daroval;

Z toho vyplýva záver, ktorý nám dáva naprostú istotu dôvery:

NIČ NÁS NEDOKÁŽE ODLÚČIŤ OD BOŽEJ LÁSKY!

Toto úžasné zistenie má dva rozmery:

1.) Nič neodlúči Boha od nás samých:

Vráťme sa znovu k Pavlovmu výroku: „Ak sme neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže.“ (2 list Timotejovi 2,13). Pavol tu oznamuje niečo, čo je známe už zo Starej Zmluvy:

„ No keď raz jeho synovia môj zákon opustia a nebudú kráčať podľa mojich príkazov, keď moje ustanovenia znesvätia a nezachovávajú moje predpisy, potom ich priestupok trstenicou potrescem a ich nepravosť korbáčom. Ale priazeň mu neodopriem a neporuším svoju vernosť. Svoju zmluvu neznesvätím a nezruším výroky svojich úst. Raz navždy som na svoju svätosť prisahal, nesklamem Dávida. Jeho rod bude trvať naveky a predom mnou sa ako slnko bude vznášať jeho trón; a navždy bude pevný sťa luna, verný svedok na oblohe.“ (Žalm 89,31-38)

V Žalme Boh hovoril o Dávidovi a o svojom sľube, ktorý mu dal a ktorý je naprosto nemenný a pevný: Čo raz Boh sľúbil, to splní a dodrží za akýchkoľvek okolností.

Pavol píše, že to isté platí aj o nás všetkých, pretože aj s nami Boh uzavrel Novú Zmluvu vo svojej Krvi a túto Zmluvu už nikdy neporuší! Je to Zmluva „nová a večná“.

Často máme pokušenie myslieť si, že ak nebudeme presne plniť Božie príkazy a ak budeme páchať hriechy, Boh nás opustí. Pavol rozhodne tvrdí opak: ani ten najväčší a najťažší hriech, akého sme vôbec schopní, nemôže spôsobiť, že by Boh zrušil svoju Svätú Zmluvu s nami a prestal nás milovať. Naopak, ostáva verný, je stále vedľa nás - aj keď sme ho ťažkým hriechom vyhnali zo svojho srdca, zostáva aspoň za jeho dverami, aby v okamihu, keď sa čo len trochu poodchýlia, bol hneď pri nás a podával nám svoju ruku na zmierenie hovoriac: „Nazdar, priateľu, ale to trvalo, čo?“

Ján Evanjelista to vyjadruje inými krásnymi slovami: „Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti... Lebo keby nám srdce niečo vyčítalo, Boh je väčší ako naše srdce a vie všetko.“ (1 Jánov list 1,9; 3,20)

Ježiš sám túto nádhernú skutočnosť vykresľuje v príbehu o synovi, ktorý premárnil úplne všetko, čo mu otec dal - a predsa ho otec očakával s otvorenou náručou a srdcom plným lásky (porov. Lukášovo evanjelium 15,11-32)

Môžeme preto žiť v naprostej istote: **Nejestvuje taký hriech, ani taký zločin, ani nič na Zemi, na Nebi či v hlbine Podsvetia, čo by mohlo spôsobiť, že by nás Boh čo len na jediný okamih opustil! V**

každom okamihu stačí zavolať „Otče!“ a z druhej strany sa okamžite ozve dôverný: „Synu!“

A druhý rozmer tejto istoty?

2.) Nič neodlúči nás od Božej lásky:

Pavol apoštol píše: „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie úzkosť alebo prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč? Ako je napísané:

„Pre teba nás usmrcajú deň čo deň, pokladajú nás za ovcu na zabitie.“

Ale v tomto všetkom slávne víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje. A som si istý, že ani smrť ani život, ani anjeli, ani kniežatstvá, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani mocnosť, ani výška, ani hĺbka, ani nijaké iné stvorenie nás nebude môcť odlúčiť od Božej lásky, ktorá je v Kristovi Ježišovi, našom Pánovi.“ (Rimanom 8,35-39)

„My milujeme, pretože on prvý miloval nás.“ (1. Jánov list 4,19), píše Ján Evanjelista. Je to Božia láska, ktorá sa rozlieva v našich srdciach silou Ducha Svätého (porov. Rimanom 5,5) a ktorá spôsobuje, že sme schopní milovať Boha; že aj napriek pádom, ktorými sú hriechy, vždy znovu vstaneme a kráčame za Ježišom k Otcovi. Kým zotrávame v Božej Láске, nič nás od nej nedokáže odlúčiť a nič nás nemôže ohroziť! „Boh je verný. On vás nedovolí skúšať nad vaše sily, ale so skúškou dá aj schopnosť, aby ste mohli vydržať.“ (1. list Korinťanom 10,13) píše sv. Pavol. Moc diabla je v tom okamihu zlomená Božou Láskou. Diabla si nesmieme predstavovať ako nejakého obra, vraví jeden z cirkevných otcov, nanajvýš ako niekoho rovnako silného ako my, kto ale nemá na rozdiel od nás Ducha Svätého! Nikdy nás teda nepremôže - kým len my sami neopustíme Boha, ktorý je zdrojom a prameňom našej nepremožiteľnej sily a neochvejnej dôvery a nádeje, ktorá je v Bohu naprostou istotou!

Praktické úlohy:

- 1.) Chvilku v tichu uvažujte o tom, čo ste počuli.
- 2.) Čo Vás na tejto radostnej správe najviac oslovilo? Podelte sa s tým navzájom!
- 3.) Bol vo Vašom živote okamih, kedy ste zapochybovali o Božej láske, odpustení, či prítomnosti? Alebo, naopak, okamih, kedy ste túto Božiu blízkosť mimoriadne hlboko prežívali? Porozprávajte sa o týchto skúsenostiach a o ich dôsledkoch pre Váš život!
- 4.) Prečítajte si z Biblie spoločne príbeh o Márnotratnom synovi (Lukášovo evanjelium 15,11-32).
Skúste ho aplikovať na svoj vlastný život. Ktorú fázu synovho príbehu sa cítite teraz prežívať? Vnímate sami seba skôr ako márnotratného syna, alebo toho druhého? Aké dôsledky z toho plynú pre Váš ďalší život?
- 5.) Vyjadrite svoje nové poznanie - resp. skúsenosť, ktorú ste prežili - v spoločnej modlitbe! Môžete pritom skúsiť aj netradičné formy modlitby: napr. vyjadriť ju prostredníctvom pantomímy, tance, pohybu, prostej melódie (brumenda) a pod. Môžete skúsiť napísať spoločný hymnus na Božiu Lásku a na istotu, ktorú nám dáva a potom ho spoločne zaspievať (na jednoduchý žalmový nápev) - tak, ako to robili v minulosti patriarchovia, Mojžiš, Izraeliti...
- 6.) Skúste si navzájom túto Božiu Lásku zvestovať: slovami a gestami.